

הדעת והשאיפה האצילית סט-עא

אורות התחיה, מה: כשם שאי אפשר ליין בלא שמרים, כך אי אפשר לעולם בלא רשעים. וכשם שהשמרים מעמידים את היין ומשמרים אותו, כך הרצון הגס של הרשעים גורם קיום ועמדה לשפעת החיים כולם, של כל הבינונים והצדיקים, כשהשמרים מתמעטים והיין עומד בלא שמריו, הרי הוא עלול לקלקול וחמוץ. הגלות דלדלה את כח החיים של האומה ושמרינו נתמעטו הרבה מאד, עד שיש סכנה לקיום החיים של האומה מחוסר תפיסת חיים מעובה, האחווה בבהמיות ובאדמה ושקיעתה החמרית. הקיום בגולה הוא קיום רסוק, וזה הקיום המדולדל, שהוא חדלון יותר מהויה, היה אפשר לו להמשך איזה משך זמן גם בחוסר שמרים כפי ההכרח. אבל לכל זמן, וכבר כשל הכח, והקיום העצמי תובע את תפקידו, ושיבת ישראל לארצו בשביל קיומו העצמי הוא מאורע מוכרח, וקיומו זה יוצר את שמריו: נושאי הרשעה והחוצפא של עקבתא דמשיחא אשר ירגזו כל לב לזכרן. אלה הם הצדדים העכורים שהקיום הצלול והמשמח מתהווה על ידם, וסוף המהלך הוא: שקוע השמרים בתחתית החבית, הנמכת הכחות הרשעיות בתהום החיים, ואז מתבטל מהם כל תכנם המכאיב ומזעזע. אבל בהמשך יצירתם שהנם הולכים ביחד עם היין, חיי האומה ורוחה המתעורר, הם מעכירים אותו והלבבות רועשים למראה התסיסה, וינוח הלב וישקוט במכונו רק למראה העתיד, ההולך ועושה את מסלתו, במפלאות תמים דעים, "מי יתן טהור מטמא לא אחד".

קובץ ז, קמא: הטבעיות של האמונה, של עריגת הקודש, של החשק הפנימי של הדבקות האלהית, ואת משך המוסר ודעת הנמשכים עמה, היא מתגברת על-ידי התפילה, אבל הרצון הטבעי אפילו אותו שמתגעגע לתוכני קודש ולענינים אלהיים, יכולים כל סיגי הטבע להתדבק בו. אמת הדבר שביסוד הרצון הטבעי שבקדושה גנוז הוא אור חיים גדול ועצום מאד, כלל גדול הוא הכולל הכל, ועל-כן שקולה היא תפילה מסבה זו ככל התורה כולה. אבל עם כל הכללות עם כל האומץ והיסודיות, שיש באופי הרצוני הטבעי הזה עם כל שיגובו, דינו ככל כח טבעי שיוכלו סיגיו להתערב בו להמשיכם אחריהם לקלקלו ולתעבו. לזאת הכרח הוא לצרף את התורה אל התפילה. התורה והחכמה הם הם המזקקים ומצרפים את הרצון, מעדנים את תוכן הקודש שלו, ומטהרים אותו מכל סיגיו, ומסיר אזנו משמע תורה גם תפילתו תועבה. ועם הקשבתה של תורה עולה התפילה ברום מעלה, דברים העומדים ברומו של עולם.

אה"ק ב, הקודש הכללי כב, 'מערכות הקודש': בנטיית הקודש שנעולם, אנו מוצאים את תכונת הנטייה המוטבעה בטבע הנפש, גם בצדדיה החמריים והשפלים, אלא שעל גביהם מתגלה אור הנטייה היותר עליונה ואצילית. וככה הולכים הם המצעדים, וגבה מעל גבה שמר וגבהים עליהם. עד כדי היפעה

האלהית, באור פני מלך חיים, דברי אלהים חיים, אשר לתורת חיים. הנטועה בעם הקודש, העומד להתהלך לפני ד' בארצות החיים. אז בהקשר הנורמלי של המדרגות. התכונה השפלה הטבעית, המוטבעת בטבע החמרני של האדם. אובדת היא את תכונתה והי. א בטלה ברוב האור העליון שלמעלה ממנה, כמדת שרגא בטיהרא. וכנר לפני אבוקה, וכטפה בים הגדול. אמנם מסייעת היא אותה הנקודה השפלה, המוטבעת בנפש התחתונה, לעזוז את עצמת הקודש, ברדתו אל מערכות החומר וחושיו, ופועלת היא בזה את פעולתה גם על כל אצילות היפעה שהמדות העליונות יושבות עליה, כחמרא דיתבי על דורדיא, המועילה לקיומו ואמוצו. בתכונת החיים אשר לאומות העולם מקשקשת היא הנקודה הטבעית הזאת גם כן. את צורתה היותר מהולמת לנחלת גויים מצאה על ידי המינות, שיצאה מהלאה לגבול ישראל, להיות לכח אמוני בעמים רבים. אבל כאן נפרשה הדורדיא מכל יין הלבנון, והנקודה החמרנית בתקפה הירוד והמגושם מוצאה את ביטוייה בהתאמה לתוכן של אליליות מנוסחה שלפעמים נתמה על החפץ של הריח החריף אשר לבקשת הקודש שנולד ממנה, אבל מיד נרגיש ריח של בשר, והבשר הולך הוא ומעביר את צורתו, ובשר קדש יעברו מעליך, עד שמתהווה לבשר חמורים השוה אמנם במשקלו לבשר אדם. והמשקל הזה, התכונה ההשווית המקרית, לכאורה היא הגורמת שעקבתא דמשיחא מתגלה גם כן על רכיבתו של חמור זה, שבאמת איננו חמורו של משיח עדיין, שהוא עתיד לבוא במהרה בימינו בקרוב. כי אם טולא דכופתא דחמריה. והצללים הללו הולכים הם ונסים, לפי תוקף הארת השמש, שמשו של יעקב, אשר זרחה בעבורו, לרפאות את צלעתו, שפגע בה שרו של עשו, כשנדמה לו כתלמיד חכם מעבר מזה, וכליטטים מעבר מזה, ויעקב אשר האמת היא מנת חבלו, קרא שם המקום פניאל, כי ראיתי אלהים פנים אל פנים ותנצל נפשי. כי פודה ד' נפש עבדיו ש, היא מוארה תמיד באור חיי רוח ד', המופעת במלא יפעת נשמת צור כל העולמים, אל אלהי ישראל, הנגלה בחזון אצילי, כמעשה לבנת הספיר וכעצם השמים לטהר

קובץ ו, סג. כשהענפים הרבים של האמונה מתפשטים על-ידי הגדולה המקורית של שורש האמונה, יש בכלם ברכה רבה וגודל רוחני אצילי, המחיה את הנשמות. חדשים לבקרים רבה אמונתך. בתוך ים החיים הזה של אומץ האמונה וגדולתה המקורית, נמצא גם-כן עוזו החיים וסגולת הקצב של חיתוך חיים לכל פרט, שם רמש ואין מספר חיות קטנות גם גדולות, וכולם יש להם השפעתם, ערך חייהם, והכל הולך לתוך פיו של לויתן שמקיף את כל העולם כולו, ועל סנפיר אחד מסנפיריו העולם עומד, וצדיקא רבא קדישא ויקירא, רב המנונא סבא, באמונתו יחיה, ויחיה את העולם, ובלעו כל נונין דימא ואפיק להון כד הון קיימיה, ויליף פירקא דמילא דשטותא, כדי לאלפא רזא דחכמתא, משום יתרון האור מן החושך דוקא, ומיא דאורייתא שאיב מימא גופיה, ולא מן הכד לבדו דאינון כ"ד ספרין דאורייתא, כי-אם ממקורה של תורה, מקור מים חיים